

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJO

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE - GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA STEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

Tabor v Grobljah 15. avgusta

Veličastna manifestacija katoliške misli je za nami. Ali je primerno, da jo opišemo? Vsi, ki so bili zraven, bodo rekli: ne! Zato, ker vemo, da tega, kar smo gledali, kar smo čutili, kar smo doživeli, ni mogoče opisati. Zato se bojimo, da z opisom zmanjšamo veličino naše slavnosti. Kajti kako naj opišemo, kako so gorele navdušenja naše duše, kako so žarele v tem ognju oči. Svečanost je sijala vsakemu z obraza. Slavnost si bral z oči najmlajših udeležencev, ko smo gledali v žarno vriskajoča očka praznično obličnih otrok, ki pač niso z razumom ničesar mogli presoditi, toda vedeli so, da je to slovesnost njihovih očetov in mater, starejših bratov in sester, ki jih ne bi oblekli v narodno nošo ali praznično belo obleko, če ne bi bilo to nekaj povsem našega skupnega, slavnostnega, svetega. Tisoči so prišli, ki se sicer nič ne poznajo med seboj, toda ta dan so se nehote pozdravljali kot najboljši znanci. Bili so zbrani vsi številni sloji našega naroda in vendar tu ni bilo kmeta in delavca, delavke in študenta, uradnika ali obrtnika, nič tega, tu so bili bratje in sestre, ki so vsi eno mislili, vsi eno čutili, ki so vsi točno vedeli, da so prišli, da manifestirajo to, kar jim je najdražje: ka-

toliška načela. Tu ni bilo nobene komandirane udeležbe, ki bi naj kakor lepa maska rešila premalo privlačnost bistva. To ni bila vojaška parada, čeprav smo videlo četo konjenikov in številne uniforme, kajti naši konjeniki so bili krepki gorenjski fantje, ki so prejšnji dan orali slovensko zemljo in konja za slovesnost izpregli od pluga, naše uniforme so bile naše pristne in tako okusne narodne noše. To je bila slavnost našega naroda.

Priprave

Naš tabor se je vršil ob priliki blagoslovitve novega društvenega doma. Za domače društvo in okolico je tak dogodek dovolj velik. Vendar je bilo slavlje v Grobljah še vse večje. Po navodilu naše osrednje prosvetne organizacije, Prosvetne zveze v Ljubljani, naj bi bila to slovesnost v širšem obsegu in sicer prvi dan, na praznik 15. avg. prosvetni tabor z zunanjo slovesnostjo, drugi dan, v nedeljo dne 16. avgusta, pa znanstvena razmotrivanja o socialnih vprašanjih v spomin štiridesetletnice delavske okrožnice Rerum novarum Leona XIII. in v počastitev nove tozadevne okrožnice

Pija XI. Quadragesimo anno. Pripravljalni odbor je v štirih odsekih že dva meseca prej začel s pripravami. Natisnili so se v domači Misijonski tiskarni veliki zelo lični dvobarvni plakati ter več vrst letakov, ki so jih dijaki raznesli po okolici in nekaj dni pred slovesnostjo jih je avto trosil po Gorenjskem gor do Kranjske gore. Okraševalni odsek je organiziral skoro vsa dekleta v občini, ki so pletla vence ali v društveni dvorani ali na domu. Dva tedna prej se je govorilo samo o velikem domačem prazniku. Šivilje so pozno v noč delale ali popravljale narodne noše. Fantje so v nedeljo sedli na kolesa in se razkropili gor do Kranja ter iskali narodno nošo zase (kajti v okolici je nisi dobil na posodo; vsak jo je hotel sam obleči), tako da v bližnji okolici ni bilo nikjer narodne noše, ki bi ostala v omari. Odsek za veselico je imel še posebno veliko dela, toda svojo nalogo je v splošno zadovoljstvo kar najbolje rešil, saj je pripravil vse potrebno, da se je že h kosilu na veseličnem prostoru lahko vsedlo naenkrat 1000 gostov k mizi in da so bili vsi v najkrajšem času in kar najbolje postreženi.

Nekaj dni pred slovesnostjo je bilo okoli doma cel dan živo. Posebno živahno je postalo proti večeru, ko so se vrnili iz tovarn društveni člani in članice. Poravnavali so prostor, pospravljali, snažili. Ko so bili pripeljani prvi mlaji, so fantje in možje bili zlasti s temi zaposleni in na predvečer je bil dom naravnost v gozdu visokih in vitkih z zastavami okrašenih mlajev. Mogočen mlaj z ogromno zastavo je bil tudi pred šolo in manjši pri Borčevem znamenju in sredi Rodice.

Na predvečer

V petek zvečer, na predvečer slovesnosti, je bila na programu bakljada z domžalsko godbo po Jaršah in Rodici in podoknica kumu in kumici novega doma, g. Tomažu Smoletu in njegovi ženi Ivanki, ki jih je pripravljali in društveni odbor od vsega početka smatral zaradi njihovega dolgoletnega vzornega društvenega delovanja kot najprimernejša in najvrednejša za to čast. Takoj ob prvem mraku je prikorakala znana domžal-

ska godba polnoštevilno pred dom. Vodil jo je zvečer in ves drugi dan živahni vodja g. Riedel iz Domžal. Pred domom je začela svirati ter odkorakala po drevoredu na Rodico, od tod mimo šole v Jarše ter nazaj po isti poti, do doma kuma in kumice. Vse hiše so bile okrašene in razsvetljene in zlasti šolsko poslopje je paradiralo s svojo razsvetljavo. Cela občina je bila ali v špalirju ali pa je spremljala z glasnim in živahnim vzklikanjem godbo. Posebno veliko občinstva se je zbralo pred vilo kuma in kumice. Godba je zaigrala več ljubkih komadov, navdušenost in slavnostno razpoloženje ljudstva je doseglo višek. Kum in kumica sta godbo primerno pogostila, nakar se je godba vrnila pred dom, kjer je shranila instrumente za drugi dan.

Ta večer so se kolesa na žagi g. Šmona celo noč vrtela, da so gnala dinamo, kajti električne žarnice, jake in svetle, ki so se napajale in tega dinamoma, so morale še vso noč razsvetljevati prostore v domu in okoli doma. Mnogi sploh niso šli spat, ampak so zjutraj, ko je bilo vse dogotovljeno, šli na dom, da so se praznično oblekli.

Posebno je vznemirjalo prireditelje muhasto vreme. Cel teden je bilo deževno. Do srede je bil dež sicer dobrodošel, toda v četrtek je že izvil boječa vprašanja, kaj če bo na praznik deževalo!? Sicer je bilo rečeno, da se vrši v slučaju slabega vremena vse v cerkvi oziroma v domu, toda to bi bilo le zasilno nadomestilo. V petek sicer ni deževalo. Zvečer so se prikazale celo zvezde, ki so kmalu izginile. Bilo je toplo, sumljivo. Toda

na praznik zjutraj

se je iz tople noči izluščilo prijetno sveže in nekam zdravo jutro. Malo megle je bilo naravnost zagotovilo, da bo ves dan lepo. In je tudi bilo: solčno, prijetno, praznično, pravi odsev notranjosti vseh tisočev udeležencev. V tej praznični zunanosti in notranjosti se oglasijo zvoki mengeške godbe, ki lje z budnico Jaršanom in Rodičanom naznanjala veliko jutro.

Dom je bil kakor za poroko napravljena mlada nevesta: vse lično okrašeno, vse v zastavah, vse do malenkosti snažno.

Kot prvi udeleženci so prišli fantje iz Šmartna pri Kranju, kakor je tu navada — na kolesih. Potem so prišli spet peš, opazili smo prve vozove in potem je množica naraščala in je bilo težko ugotoviti, odkod se valijo večje množice, vsa pota so vodila ta dan pred novi dom v Grobljah. Ob osmih je bila že gnječa, čeprav so bili mnogi še v cerkvi in na drugih krajih med Misijoniščem in domom.

Med tem, ko so se zunaj zbirale množice, so fantje šli v dvorano, kjer

se je ob pol osmih pričelo fantovsko zborovanje. Udeležba je bila zlasti iz nekoliko oddaljenejši okolice, ker so domači fantje bili zaposleni pri pripravah za spreved. Zborovanje je poteklo izredno živahno. Govorila sta dr. Karel Capuder in dr. St. Žitko in sta obravnavala pereča mladinska vprašanja. Dr. Capuder je govoril o mladinskih organizacijah in katoliški akciji, dr. Žitko pa o sodelovanju mladine v javnem življenju.

Ob pol devetih je pripeljal še ljubljanski vlak številne udeležence. S tem vlakom se je pripeljal slavnostni govornik dr. Marko Natlačen in drugi odlični gostje, ki sta jih čakala dva osebna avta.

Ob tričert na devet se je začel premikati slavnostni spreved od doma mimo cerkve v Grobljah, mimo Borčevega znamenja proti šoli v Jaršah. Otvorila ga je četa konjenikov. Za konjeniki je vihrala zastava Prosvetne zveze, poleg katere je stopal g. dr. Miha Krek kot njen zastopnik, za to zastavo so se razvrstili zastavonoše okoliških društev. Med odličnimi gosti v sprevedu smo opazili g. dr. Marka Natlačena, dr. I. Žvoklja, notarja g. Pehanija in gospo iz Kamnika, kuma in kumico, ravnatelj Fr. Gabrovska, profesorja E. Tomca, bivšega državnega poslanca Streina ter bivša oblastna poslanca Nandeta Novaka in g. Pozniča. K odličnim gostom se je med sv. mašo in taborom pridružil srezki načelnik vladni svetnik g. dr. Ogrin. — V sprevedu, v katerem sta neumorno igrali dve godbi, mengeška in domžalska, smo videli dalje kot posebno učinkovite skupine: belo oblečene deklice, skupino otrok v narodni noši (40), kolesarje, ki so si okusno okrasili svoja kolesa in zlasti dolga vrsta (120) odraslih v narodni noši. Ob vsej poti, koder se je pomikal spreved, je bil gosto strnjen špalir gledalcev. Zlasti od šole do Rodice in skozi kostanjev drevored do doma je težko govoriti samo o špalirju, to so bile množice slavnostno razpoloženega naroda.

Sv. maša

Ob pol desetih so prikorakali konjeniki na prostor pred novi društveni dom. Ob vhodu na vrt Misijonišča je bil postavljen oltar na prostem, ves v cvetju in kakor v častno stražo so bili od treh strani postaljeni vitki mlaji z državnimi zastavami. Častni gostje so dobili prostor na stolah pred stopnicami na oder z oltarjem. Spreved se je po navodilih rediteljev razvrstil na levo in desno skupno z ostalim občinstvom, tako, da je bil ves široki prostor pred domom in daleč dol po drevoredu in po travniku na obeh straneh drevoreda napolnjen z množicami. Na severu so množico zaključili enakomerno razdeljeni konje-

niki. Združeni pevski zbori iz okolice pod vodstvom gg. Sicherla in Plevela so zavzeli prostor ob domu, da so imeli v stenah primerno resonančno ozadje. G. inženir Pengov je med tem že imel pred govorniško tribuno postavljen mikrofon ljubljanske radijske postaje, ki je našo lepo prirediteljev prenašala, in je naznanil vsem poslušalcem, da se je pravkar končal slikoviti spreved ob priliki prosvetnega tabora v Grobljah, da je zbranega ogromno ljudstva, šest do osem tisoč, ter da se prične sv. maša, ki jo daruje prevzvišeni škof dr. gr. Rožman.

Pri sv. maši so prevzvišenemu g. škofu stregli poleg g. tajnika A. Žitka tudi g. provincial L. Šmid, predstojnik Misijonišča g. Flis in vsi gg. bogoslovci iz Misijonišča. Med obredi sv. maše je vladala slavnostna tišina, v kolikor ni izpolnil tega časa močan zbor s slovesnim petjem, ki ga je spretno vodil dirigent g. Plevel. Po končani božji službi je g. škof stopil na govorniški oder in v 20 minutnem govoru govoril o pravi izobrazbi, o resničnem krščanskem življenju, ki naj se goji v novem domu. Pozival je mladino, naj se oklene teh društev, ki imajo svoje središče v tem domu.

Po končanem govoru je prevzvišeni blagoslovil novi dom z lepim cerkvenim obredom, ki ga je spremljalo krasno petje.

Prosvetni tabor

Med tem je solnce dospelo že visoko na obzorje. Zdelo se je, da bo naravnost pripekalo. Kamniške planine so v vsej svoji veličastnosti kakor strme občudovale množico naroda, zbranega na velikem taboru. Ko je gospod škof v svojem ornatu, spremljan od duhovščine, zapustil oltar, je stopil na govorniški oder zastopnik Prosvetne zveze g. komisar dr. Miha Krek, otvoril prosvetni tabor, se zahvalil vsem, ki so k zidavi novega doma kakorkoli prispevali in sodelovali pri pripravah za to slovesnost. Zelel je, da bi bil novi do mognjše in trdnjava slovenske katoliške prosvete, v njem naj se zbira zlasti naša mladina.

Nato je dal g. dr. Krek besedo slavnostnemu govorniku, bivšemu predsedniku oblastne skupščine g. dr. M. Natlačenu. Tudi slavnostni govornik je čestital vsem, ki so zidali novo trdnjavo slovenske katoliške prosvete. Potem je pa v vznešenih besedah risal vzore, kakršni naj izhajajo iz tega doma, ter tudi pokazal, kakšni značaji se ne smejo gojiti v tem domu. Slovenec naj bo zvest svoji veri, svojemu narodu, svojemu vladarju. Temelji in načela, po katerih naj Slovenci uravnavaajo svoje življenje, niso načela kakšnega človeka, ki se lahko poljubno spreminjajo. Naša načela so trdna kakor zvezde na nebu, ki jih ne more doseči človeška roka, da bi jih

morda prestavljala. Naše domoljubje in naša zvestoba ni nikdar naprodaj in ni odvisno od vsakokratnega položaja. Mi odklanjamo zvestobo na odpoved. Mi smo zvesti in domoljubni iz vesti.

Govor je bil opetovano prekinjen in ves čas spremljan s pritrjevanjem. Navdušenost je dosegla svoj višek ob koncu, ko je govorniku cela velika množica ploskala in vzklikala, da je moral g. dr. Krek nekaj časa čakati, da je lahko zaključil slavnostno zborovanje in napovedal program za popoldne in povabil k socialnemu dnevu za drugi dan. Godbi sta veselo zaigrali in množica je še nekaj časa ostala na svojem prostoru, da je v medsebojnem govoru ugotavljala uspelost prireditve in zlasti se je slišalo splošno odobravanje nad izvajanje slavnostnega govornika. Bližnji okoličani so se začeli razhajati, drugi pa so sedli k pripravljenim mizam ali si ogledovali notranjost doma.

Popoldne se je na okusno okrašenem prostoru poleg doma razvila živahna in prijetna zabava. Spet so nastopili pevski zbori, obe godbi pa sta igrali vesele komade. Ob 4 so obiskali veselilni prostor prevzvišeni g. škof. Množice so jim ves čas vzklikale v pozdrav. V okusno prirejeni kavarni so visokega gosta pogostili s čašo kave. Ob petih se je poslovil slavnostni govornik dr. M. Natlačen. Ko se je z avtom peljal iz Misijonišča, so avto obdajale številne množice in ga z vzklikanjem pozdravljale v slovo in vmes je igrala godba.

Zabava se je v prijetnem razpoloženju podaljšala do desete ure zvečer. Bilo je vseskozi dostojno in vredno velike kulturne prireditve tega dne. Posebno navdušeno in razigrano je postalo, ko je godba zaigrala osemkrat lep slovenski komad, ki ga je zahtevalo celokupno občinstvo. Ob teh zvokih smo videli, da je narod postal nadzemsko vzhičen. Ploskati, vzklikati jim ni zadoščalo, metali so klobuke v zrak in šli na mizo, samo da so dali izraza naraščajočemu navdušenju.

Posebna zabava je bila prodajanje velikanskega žepnega noža - pipca, znak občine Jarše. Ko se je ob desetih zvečer občinstvo že skoraj razšlo, pipec še ni bil prodan. In še danes ni prišel v privatne roke, ampak se hrani v arhivu društva, še vedno na prodaj.

Socialni dan 16. avgusta

Za drugi dan so bila na programu težja predavanja za ožji krog v društveni dvorani. Ob devetih je občinstvo napolnilo dvorano. Dr. M. Krek je otvoril spet zborovanje. Dopoldne sta prišla na vrsto s svojimi referati gospoda dr. J. Ahčin in dr. A. Kuhar. Udeleženci so ostali večinoma tudi

Kaj nam govori Gospod

Duh. šopek iz nedeljskih evangelijev v septembru.

NEDELJA 6. SEPTEMBRA

(Mladenič v Najmu.)

Ti, ki to bereš, si morda še mlad in komaj misliš na to, da smrt tudi tebe kakor mladeniča v Najmu lahko povabi v večnost, četudi nanjo morda nisi pripravljen. Ko slišiš o žalostnih slučajih nenadne smrti mladih ljudi, tedaj se spomni, da so vsi ti slučaji klic od Boga samega, ki ti hoče v dno duše zaklicati: človek, spominjaj se smrti! Glej, tudi tebe lahko zasači smrt in bodi torej nanjo vsak trenutek pripravljen!

NEDELJA 13. SEPTEMBRA

(Jezus ozdravi vodeničnega.)

V spolnjevanju sobotne postave so Judje ob Jezusovem času splošno šli predaleč, ker niso umevali duha postave. V njihovih očeh je bil Jezus velik grešnik, ker je tudi ob sobotah ozdravljaval bolnike, s čimer je po njihovih nazorih ravnal zoper postavo. Jezus pa je hotel ozdraviti njih slepoto in jim dokazoval, da je pač ob sobotah prepovedano hlapčevsko delo, niso pa prepovedana dela krščanske ljubezni; da, uprav te dneve naj uporabljamo, da čim več dobrih, svetih del ljubezni izvršimo. Morda te obilno delo skozi ves teden zadržuje, da ne moreš obiskati bolnika, na katerega te vežejo prijateljske ali sorodniške vezi ali o katerem veš, kako je od vseh zapuščen; pa pride Gospodov dan in stopiš v hišo takega bolnika ter mu prineseš dušne tolažbe ali tudi telesne v obliki miloščine ali kaj podobnega; glej, kako lepo delo krščanske ljubezni si izvršil. Ne zabi, kaj pravi o tem sv. pismo: »Naj se ti ne toži, obiskati bolnika; zakaj s tem se boš v ljubezni utrdil.« (Sir 7, 39). Kolik blagoslov si lahko tako zaslužiš ob dneh Gospodovih! »Praznujte mojo soboto; zakaj sveta vam bodi.« (II. Moz 31, 14). Naše prizadevanje naj meri na to, da kolikor mogoče veliko dobrega storimo ob dnevih, katere si je sam Bog pridržal, da ga ob njih tem bolj častimo.

pri kosilu v domu. Popoldne sta referirala dr. J. Basaj in dr. Miha Krek. Ob 6 zvečer se je tečaj zaključil. Referati so bili tako skrbno pripravljeni in tako sodobno pereči, da se je izrazila splošna želja, da bi jih posebej izdali, kar bo Misijonska tiskarna tudi storila.

Naj omenimo ob koncu, da je s to prireditvijo živela vsa okolica. Vsak

NEDELJA 20. SEPTEMBRA

(Judje skušajo Jezusa.)

Judje so vprašali Jezusa, katera je največja zapoved v postavi. Na zunaj se je zdel njihov nastop čisto pravičen, ko so stavili tako važno vprašanje, v srcu pa je tičala ostudna hinavščina: ni jim bilo za resnico, ampak so skušali le Jezusa vjeti v besedi. Sebe vrednih naslednikov imajo farizeji tudi še dandanes cele kupe, saj povsod srečavamo ljudi, ki drugače delajo, drugače mislijo; ki hlinijo prijateljstvo, v srcu pa goje sovraštvo; delajo poklone, v srcu pa preklinjajo tistega, pred katerim jih delajo. Bežimo pred tako neodkrito-srčnostjo! Saj nihče ne zahteva, da bi morali vsakemu razodeti, kaj o njem mislimo, a to se zahteva, da so naše besede in naša dejanja v skladu s tem, kar v srcu mislimo. To je ona sveta preprostost, ki nam tako dopade na svetnikih in katero naj bi tudi mi zvesto posnemali.

NEDELJA 27. SEPTEMBRA

(Jezus ozdravi mrtvoudnega)

»Kaj mislite hudo v srcu?« (Mat 9, 5) Kolikrat ta očitek zadene tudi nas! Le pomislimo na neštete primere, ko bližnjega krivično sodimo in mu podtikamo slabe namene, katerih v resnici nikdar ni imel. To je greh, ki je bolj razširjen, kot bi kdo na prvi pogled sodil, a bo treba dajati tudi o njem oster odgovor. Naj navedemo zgled iz življenja sv. Germane, znane zlasti po tem, kako je mačeha ž njo grdo ravnala in jo obkladala z grdimi priimki. Ščasoma so mačeho začeli posnemati tudi sovaščani. A svetnica je na vse to molčala, kakor da je neobčutna za vse žalitve, a je pri tem le hotela posnemati Jezusa ko je molčal pred krivičnimi sodniki. Prav zato, ker je molče prenašala vse žalitve, so jo še bolj zasmehovali kot neumno ali pa kot grdo hinavko. Šele proti koncu njenega življenja so ljudje spoznali, kakšno krivico so ji delali in jo skušali popraviti. Zato pa sodimo kar moči milo, v splošnem pa končno sodbo prepuščajmo Bogu, ki edini more pravično presojati človeške namene.

je pomagal, kakor je mogel. Nemo-goče je naštet, kdo vse je pomagal in prispeval. Delali smo vsi za vse. Omenimo le avto podjetja Rodé P. iz Kamnika, ki je dalo za 15. avg. za ves dan popolnoma brezplačno osebni avto na razpolago prirediteljem. Bila je to posebno lepa poteza tega podjetja, ki zasluži posebno priznanje in zahvalo.

Z našega razgledišča

MEKINJE. Pred podobo sv. male Terzike v župni cerkvi je bila vpeljana električna luč, ki sedaj gori noč in dan. Stroške je prevzela vnetá častilka te svetnice, ker je na njeno priprošnje bila uslišana v neki jako važni zadevi in je hotela s tem pokazati svojo hvaležnost. — Na veliki šmaren popoldne je pri nas glavni cerkveni shod celega leta. Letos je imel ob tej priliki slavnostni govor g. David Doktorič iz Radomlja. Ganljivo je pojasnjeval ljubezen našega naroda do Marije, kakor se je pojavila v češenju svetogorske Kraljice.

MORAVČE. V Sp. Kosezah so fantje dobili odkupnino za nevesto. Kaj menite, kaj so storili z denarjem? Kupili so cerkvi zvonček za sv. mašo, vreden 300 Din. Vsa čast takim fantom! — Če hočete kaj lepega videti, pridite pogledat kapelo Žal. Matere božje na Hribcih. Preslikana je in so vsi obiskovalci božjepotne kapele zelo zadovoljni s to lepo slikarjino. Tudi štiri prav lično izdelane cerkvene klopi je dobila, na željo starejših ljudi, da morejo sedeti pri sv. maši, ki se jih mnogo opravi vsako leto. Vsi stroški so že poravnani. Vsi smo veselilepe kapele na Hribcih, samo neki osebi ni puščica všeč in nam jo večkrat zamaši, pa ga že skoro poznamo, kdo je. — Naš cerkveni zbor prav pridno deluje, vsako nedeljo poje ob 10. pri dveh božjih službah, polovica doma, polovica pa pri podružnici. Pa ne samo poje, temveč, kar je največje vrednosti, lepo poje.

BLAGOVICA. Slovesnost posvečenja zvonov za podružnico sv. Neže na Golčaju se je izvršila v nedeljo popoldne — na god sv. Ane — pred župno cerkvijo. Posvečenje je izvršil vseučil. bogoslovni profesor dr. Andrej Snój iz Ljubljane, prisostvovali pa so poleg domačega tudi župnika Pavel Perko iz Češnjic in Franc Pfajfar iz št. Gotarda. G. profesor je imel

pred posvetitvijo krasen nagovor, v katerem je razložil pomen zvonov in obred posvečenja. Ko se je uvodoma dotaknil zgodovine strašne svetovne vojne, ki ni prizadela niti zvonovom, so se marsikateremu zasolžile oči. Po posvečenju je domači cerkveni pevski zbor krasno zapel za to slovesnost primerno odbrano pesem »Novi zvonovi«, ki je segla vsem poslušalcem globoko v srce. Nato se je vršilo v cerkvi darovanje za zvonove. Kljub sedanji težki gospodarski krizi se je ljudstvo odzvalo v obilnem številu in darovalo okrog 2200 Din, kar je prav veliko za sedanje razmere in to tembolj, ker se je slovesnost radi ravno ta dan odločenega vojaškega razporeda v Lukovici morala vršiti popoldne. Slovesnost pa so kronale in zaključile slovesne pete semeniške litanije Matere božje. Drugo jutro so zvonove med slovesnim pritrkavanjem zvonov matere župne cerkve odpeljali na Golčaj. Po pravici povemo, da nas je skrbelo, ali se je vltije posrečilo in če bo ljudstvo zadovoljno. Danes pa lahko z mirno vestjo zapišemo, da je zvonjenje prav lepo in mило doneče in se dosti dobro ujema s starim zvonom, ki nima čistega glasu e. Sv. Neža in sv. Erazem, katerima na čast sta bila posvečena nova dva bronasta zvonova pa naj nam pri ljubem Bogu izprosita sv. čistost in obilo blagoslova božjega in naj ga rosita na domačo in okoliško župnijo.

STRANJE. V začetku avgusta smo pokopali Nežo Zlatnar, ženo lovskega čuvaja v Kamniški Bistrici. Samo pol leta je še manjkalo, pa bi bila praznovala zlato poroko. N. v m. p. — Cesta v Kamniško Bistrico dobro napreduje. Čujejo pa se pritožbe, da se delo vrši tudi ob nedeljah. Ista govorica se širi še o nekem drugem podjetju v naši bližnji okolici. Vsem tem in drugim podjetjem bi zapisali tole: Gospodje! Če želite, da bi bilo delo preje narejeno, pa zaposlite nekaj več delavcev. Bolj človekoljubno delo je, pobijati brezposel-

nost, kakor pa v ljudeh moriti čut za posvečevanje Gospodovega dne. — Na bano-vinski cesti Kamnik—Stranje so silili kmete iz domače in tujih občin na že tako prisovraženo tlako (kuluk) ravno sredi največjega dela na kmetih. Tako znajo nekateri nepremišljeni gospodje delati zoper postavne določbe, ki govore, naj se tlaka opravlja takrat, ko kmetje niso preobloženi s svojim lastnim delom. In še eno: s takim ravnanjem se ne vzbujajo in ne pospešujejo ljubezen do domovine. Človek bi mislil, da bodo gospodje na vodilnih mestih bolj pre, vidni.

KAMNIK. V nadžupni cerkvi na Šutni je prenovil kipar in pozlatar Miloš Hohnjec iz Celja veliki oltar. Vse delo, zlasti tudi pozlačenje, se mu je zelo posrečilo. Lesena skupina Brezmadežne med angeli, leseni kipi sv. Mohorja in Fortunata in dveh kerubov in ves umetniško izdelan kameniti oltar z zelenkasto belim tabernakljem je prišel z obnovo do popolne veljave. Isti mojster prenavlja sedaj lep in z bogatimi rezbarijami okrašen križev pot, ki bo poleg glavnega oltarja izdatno dvignil lepoto cerkve. — Škofov obisk in sv. birmo bomo imeli v Kamniku v nedeljo 13. septembra, na praznik Marijinega imena. Prihod prevzvišenega bo v soboto 12. septembra ob 9, nakar bo obisk šole. V ponedeljek 14. septembra pa bo birmovanje na Vranji peči. Staršem, botrom in drugim priporočamo, da preberejo še enkrat članek v 6. letošnji št. Našega lista »Botri pri birmi«. Opozorjamo posebno na dostojnost v obleki, na molitvenik »Pri Jezusu« in »Večno življenje«, na zdržnost alkoholnih pijač ter na točnost in dostojnost pri sv. opravilih. Naj bo dan sv. birme dan pravega veselja in obnove po milosti Svetega Duha. — Naša sportna družva se živahno gibljejo. Priporočali pa bi več pozornosti na dostojnost v obleki na igrišču kakor tudi na to, da se ne moti božja služba z dirkami in vzkliki v bližini cerkve. — Iz Kamnika odhaja gospod pater

Janez Langerholc:

Roža deklet

(Povest. — Nadaljevanje.)

IX.

Skoro kakor božji glas se je zdelo gospe Katinki moževo naznanilo: »V Ameriko bomo šli!«

Prijatelj mu je namreč pisal, da bi sam v njegovem obližju našel dober zaslužek. In skupaj bi bila, prijatelja šolskih let. Kolikokrat misli nanj! Skupaj sta sedela, skupaj sta se učila, kolikokrat mu je pomagal iz zadrege pri šolskih in domačih nalogah. Pripomogel mu je s tem do dobrega kruha, ki ga mu v obilju reže bogata Amerika. Kaj bo Evropa! Tam je beračija. Amerika, da Amerika, to je obljubljená dežela napredka in bogastva. Sam naj pride, tu naj izrabi zaklade svojih zmožnosti in Amerika mu bo hvaležna, bogato bo nagradila vsak njegov trud. In prijatelja bosta spet skupaj, srečna in zadovoljna, kakor sta bila nekđaj tam na šolskih klopih in še bolj. Takrat sta marsikaj poželela, pa ni bilo denarja, da bi si mogla zaželjeno stvar pridobiti, zdaj bo pa vse drugače ...

Gospa Katinka je poslušala, ko ji je mož bral to medeno sladko vabilo in spominjala se je, kako je nekđaj brala, v kakšni časti je žena v Ameriki, da ji mora mož celo na posteljo prinesiti zajutrek, če milostiva tako zahteva. In še nebroj drugih ameriškanskih dobrot je zamigljalo pred njenimi očmi, tako da se je kar z vsem srcem oklenila sladkega povabila v Ameriko. Samo če je pogledala po krasnem pohištvu, ki je bilo narejeno čisto po njenem okusu in se je zamislila, da se bo treba ločiti od tako lepe oprave, takrat se ji je malo zameglilo pred očmi in solzna rosica je območila njene živočrne oči. Pa le za hip. Njena živahna domišljija si je kar v hipu zasnovala nov, lep načrt. V Ameriko mora. Mož mora. Svojemu prijatelju na ljubo mora. Kjer pa je mož, tam mora biti tudi žena. Tako se bo srečno rešila te nesrečne malomestne zavisti in nevoščljivosti, tako bo rešena tistega pekočega preziranja, ki ne more gledati človeka, če se je iz nižje stopinje povzpел nakvišku. Amerika tega preziranja ne pozna. Tam je doma prostost, bratstvo, enakost.

Pohištvo bo pa dala lepo spraviti na domu svojega očeta. Saj ne pojde v Ameriko za celo večnost; samo za nekaj let. Potem pa se bo vrnila

bogata in košata, da bo svet gledal za njo in da bo ves tisti svet, ki jo sedaj sovražijo in prezira, kar popokal od jeze in od nevoščljivosti.

V Ameriki je namreč doma dolar. Dolar pa je mož, pred katerim se priklanja celi svet. Njen mož ni prazna glava, tam bi šele prav pokazal in razvil svoje zmožnosti. Amerika bo znala ceniti njegova dela in njegove načrte, dolarčki pa se bodo lepo stekali in rastle in množili se bodo, dokler jih ne bo toliko ...

Potem pa se bosta vrnila v Evropo. Najlepša graščina, ki bo naprodaj, bo njena in njenega moža. Ves slovenski svet bo gledal in strmел ...

Na to graščino pa bo dala potem blagorodna gospa graščakinja Katinka prepeljati svoje prelepo pohištvo — o, o, o! — potem pa bo imela že na zemlji nebesa — o, o, o!

Kdo bi ob takih lepih mislih ne zahrepenel po Ameriki!

Nemalokrat sta gospod in gospa obravnavala v svojih pogovorih »ameriškanska vprašanja«, izpočetka morebiti bolj za šalo nego zares. A v luči nasanjanih načrtov je postajalo vprašanje vedno bolj vablivo, mamljivo in zapeljivo. In tako je bilo potrebno le malo majhnega razdorčka s službenimi tovariši, pa je gospod inženjer svojo službo odpovedal, za-

Karel Dijak, ki je bil dve leti katehet na deški šoli. G. p. Karel je deloval marljivo v fantovskem odseku društva Kamnik, bil tajnik Vincencijeve konference itd. Mlademu gospodu želimo na njegovi novi postojanki v Rocnem pod šmarno goro obilo blagoslova božjega. Dobri Bog pa naj mu za vse, kar je dobrega storil v našem kraju obilo poplača. Na njegovo mesto pride čg. pater Konstantin Urankar. V Kamniku se tudi vrne čg. pater Evstahij, ki je znan po člankih v Našem listu. Naš frančiškanski samostan je dobil tudi novega gvardijana, čg. p. dr. Hadrijana Kokalja, ki je v Kamniku in okolici še dobro v spominu iz njegovih prejšnjih let tukajšnjega bivanja. Vsem kličemo: Pozdravljeni in dobrodošli!

— Proslavo 10 letnice vladanja Nj. Vel. kralja Aleksandra I. je Kamnik slovesno obhajal v nedeljo 16. avgusta zvečer. Skozi mesto se je razvil lep sprevod kamniških društev in zastopnikov javnih ustanov in uradov. Z balkona je množico pozdravil g. župan Kratnar. Po sprevodu je bila v Kamniškem domu slavnostna akademija, nato pa banket v čitalnici. Drugi dan se je vršila ob 9 služba božja, ob 11 pa slavnostna seja občinske uprave, pri katerem so sklenili prekrstiti Glavni trg v Kamniku v Aleksandrov trg in imenovati novo občinsko kopališče Kopališče kralja Aleksandra I. Tozadnega rešenja še ni od maršalata dvora. — V soboto 15. avg. so kamniški kolesarji priredili dirko na 30 km oz. 60 km. Start in cilj je bil pred restavracijo »Kumer« na Sutni, v bližini farne cerkve. Na cilju se je zbralo mnogo občinstva, ki je burno pozdravljalo vsakega dirkača z živijo klici. Istočasno se je vršila v cerkvi služba božja. Gramofon z ojačevalcem in vpitje je pač motilo službo božjo v cerkvi. Zato prosimo odbor Kolesarskega kluba Kamnik, da ob drugi priliki izbere bolj ugoden čas in kraj za start in cilj, da se ne bo motilo versko opravilo v cerkvi. — V Kamniku se je ustanovila delavska godba v okrilju Delavske knjižnice. Prostore ima na Grabnu v poslopuj parne žage.

Leon XIII. in delavsko vprašanje

Okrožnico velikega Leona XIII., ki je izšla 15. maja 1891, je imenoval pokojni dr. Krek »magna charta« delavcev. Ni naš namen obširneje popisovati, zakaj in kako je prišlo do te obširne okrožnice, pač pa hočemo naše čitatelje seznaniti z okrožnico samo vsaj v njenih poglobitnih delih. Kdor bo čital okrožnico pazljivo in pozna le vsaj površno gospodarski razvoj in delavsko vprašanje zadnjih let, bo prišel sam do odgovora na vprašanje, kaj je papeža Leona XIII. nagnilo, da je za vse človeštvo tako pomenljivo in uvaževanja vredno okrožnico izdal.

Okrožnica obravnava v prvem delu sodobne socialne razmere. Začne pa temeljito s prvo točko, ki se glasi: Narava je radi človeka in ne človek radi narave.

1. »Ko je bilo enkrat zbujeno teženje po novostih, ki sicer že dalje časa maje države, je temu prej ali slej morala slediti želja po prevratu ne samo v državnih zadevah, ampak tudi v njim sorodnih gospodarskih stvareh.«

2. »Mogočen napredek je doživela industrija, in nova pota je začela hoditi tehnika, zato se je spremenilo medsebojno razmerje gospodarjev in delavcev: V rokah maloštevilnih ljudi se kopiči bogastvo, množica pa trpi revščino. Zraslo je zaupanje delavcev v lastno moč, zrasel pa je tudi čut za medsebojno skupnost. Vse to obenem s propalo nrvnostjo, je povzročilo boj. Kolike važnosti je ta boj, to čutijo vsi duhovi, ki v upu in strahu gledajo v bodočnost. Pečajo se s tem vprašanjem učenjaki, posvetujejo se o njem strokovnjaki, o njem govore ljudski shodi in postavodajne skupščine, vrše se o njem posveti med vladajočimi državniki. Z eno besedo: ni ga vprašanja, s katerim bi se sodobni človeški duh toliko ukvarjal kakor uprav s tem.«

3. »Tudi mi, častiti bratje, ki nam je poverjena skrb za cerkev in za blagor sploš-

nosti, moramo tozadevno zavzeti svoje stališče. Kakor smo imeli drugekrat navado, ko smo vam pisali o državni oblasti, o človeški prostosti, o krščanskem družabnem redu in drugih podobnih vprašanjih, ki so se nam zdela potrebna obravnave, da smo zavrnili zmotne nazore, enako in iz istih razlogov smo se lotili delavskega vprašanja.«

4. »Tega predmeta smo se sicer že več kot enkrat prilično doteknili, v tej okrožnici pa smatramo za versko dolžnost, ki nam jo nalaga apostolska služba, da posebej z vso natančnostjo obravnavamo to vprašanje, da se tako pojasnijo načela, ki bi mogla to borbo rešiti v duhu resnice in pravičnosti. V resnici težko je to vprašanje in tudi zelo nevarno. Zelo težavna naloga je namreč določiti pravice in dolžnosti, ki se jih imajo držati bogati in ubožni, tisti, ki dajejo snov (t. j. gospodarji obrata), in tisti, ki delajo (delavci). Zelo nevarno je tudi to preporno vprašanje, ker ga vsevprek nemirni in premeteni ljudje zlorabljajo, da s tem rušijo spoznanje resnice in množico hujskajo k uporu. Naj bo že stvar kakor hoče, prepričani smo in vsi to priznajo, da je treba ubožnejšemu stanu ljudi hitro in smotreno pomagati, ker večina teh ljudi živi v tako žalostnih in bednih razmerah, da niso človeka vredne. Ker je namreč pretkelo stoletje uničilo vsa stara udruženja delavcev, in ni stopila na njihovo mesto nobena nova zaščita, ter so vse državne ustanove in zakoni izgubili prejšnjo versko podlago, zato se je polagoma v teku časa zgodilo, da so bili delavci brez pomoči in zaščite prepuščeni brezsrčnosti gospodarjev in neukročeni dobičkaželjnosti konkurentov.«

Okrožnica Leona XIII. namigava, kako je v liberalno-materijalistični dobi prirodoslovje zatemnilo človekoslovje. Zapostavljala se je krona vsega stvarstva — človek. Sezidala se je krasna stavba naravoslovnih

čel je iskati potrebnih listin in ker tiste dni Amerika še ni bila zaprta, ni bilo treba ni mazati, ni podkupovati, vse je šlo gladko in v redu.

»Ah, oh, gospa Koroščeva, ali ste že slišali?« je pričela tiste dni pogovor z njo gospa Poljančeva, »ali ste že slišali, da bo šel gospod inženjer v Ameriko?«

»Kdo? Tisti, ki se je na kmetih oženil?«

»Tisti! Prav tisti!«

»Pa zakaj? Ali nima dobre službe tukaj. Bolje mu gre, ko vsakemu trgovcu. Kajne, trgovec mora skrbeti od jutra do večera, da si privabi odjemalcev, tekati mora po prodajalni razkazovati, hvaliti, pri računih popuščati, samo da ne izgubi svojih ljudi. Njemu vsega tega ni treba. Pride prvega, potegne svojo plačo, če kaj dela ali pa nič.«

»Prav res ne vem, čemu bi hodil v Ameriko človek, ki ima Ameriko doma!«

»Meni se nekaj jasni. Zdi se mi, da ga ona k temu nagovarja. Dobro smo ji zagodle. Med nami nima obstanke, svojih ljudi nima pri sebi, dolgčas ji je. Ali naj se pogovarja s stoli in z mizami.«

»Mogoče bo res.«

»O, kar res bo! Saj njemu nič ne rečem, kar krasen človek je, samo zagledal se je tako neumno.«

»Kaj hočete! Vsako oko ima svojega slikarja.«

»Kaj! Vi bi ga še radi zagovarjali! V mojih očeh mu ne bo nikdar odpuščeno, ker se je zagledal na kmete. Ali ni naša Fanika toliko in še več vredna kakor ona? In vaša Mimica? Kakšen nastop ima! In tega vsega ta človek ni hotel videti.«

»Kaj hoče! Lastno srečo je zavrgel.«

»In sedaj jo gre iskat v Ameriko.«

»Pa je ne bo dobil.«

»Kakor mu je namenjeno.«

»Ah! Namenjeno, namenjeno! — Kdor srečo enkrat zavrže, ta je ne dobi več. Tudi sreča je zamerljiva.«

»Naj bo, kakor Bog hoče.«

»Tudi Bog mora kaznovati njegovo ošabnost, če je pravičen. Nič ni vreden, kdor svoje ljudi in svoj stan zaničuje.«

Zares siromak bi bil ljubi Bog v nebesih, če bi se moral v svojem gospodarstvu ravnati po željah in navodilih človeških otrok. Pustimo mu, naj ravna po svoje.

Naj je mesto obravnavalo odhod gospoda inženjerja tako ali tako; no-

vica o tem sklepu je osupnila dvoje družin. Njegovi in njeni starši so bili pokonci. Vse vprek so vpraševali, zakaj in zakaj. Saj jima vendar dobro gre, čemu bi silila v tako daljo in v negotovost! Za druge ljudi naj se ne menita. Nevoščljivost ni še nikogar pojedla. Vse zastonj!

Marsikatera solza je potekla v obeh družinah na račun Amerike, a računa vseeno ni prekrizala.

On se je skliceval na svojega prijatelja, ona je zatrjevala, da hoče s svojim možem do konca sveta, da bi ji bilo preveč dolgčas po njem, da tudi on želi in hoče, da gre ona z njim. Morda si je na tihem mislila še kaj drugega: mladi možje se v tujini radi preleve v fante in potem varajo in vodijo za nos lahkoverni ženski svet. Morda, pravim, je njen sklep podpisal tudi tale črv kolikor toliko opravičljive ljubosumnosti. Ni prav, da se tako godi, toda če se ...

In tako je prišel čas, ko so domači iz srede oceana dobili razglednico s sledečim obvestilom:

»Barčica po morju plava, k domu nosi dva pozdrava:

Ljubi naš domači kraj, prišla bova še nazaj...«

Naj se zgodi!

znanosti, a ob tem se je razdrila človeška družba.

Dobička željna sebičnost je potisnila v kot pravičnost. V gospodarskem tekmovalstvu močnejši zmaguje in tako je nastalo nepravilno razmerje med bogastvom in revščino.

»Množica se mi smili«, je v puščavi naš Gospod zaklical in jo čudežno nasitil. Enako kliče Leon XIII.: »Delavcem je treba pomagati!« Kot skupni oče vseh kristjanov in oznanjevalec božje volje vsemu človeštvu zastopa misel, da se mora delavsko vprašanje rešiti na podlagi krščanske ljubezni z vso pravičnostjo. To govori ne le delavec, ampak tudi podjetnikom, bogatinom in vladarjem. x.

Polovičarstvo

So resnice že v vsakdanjem življenju, za katere se ne da nič glihati, ne more se od njih nič odtrgati in se jim ne da nič pridejati. Če jih priznaš in se po njih ravnaš, je prav; če pa hočeš delati preko njih, imaš škodo. Recimo: dvakrat dve je štiri, ali na asfaltirani cesti pšenica ne raste. To so vsakdanje resnice, za katere ni mogoče nič glihati. Kdor se jih ne drži in hoče, da je dvakrat dve tri, po asfaltirani cesti pa pšenico seje, ta bo imel neizogibno škodo in še za norca ga bodo imeli.

Tako kot v vsakdanjem življenju je tudi v duhovnem. So resnice, za katere se ne da glihati. To so resnice, ki jih je oznanjeval Kristus. Kdor se jih drži, je prav ter je v redu duša in smrt in večnost. Kdor pa se jih ne drži ali gliha zanje, doživi polom. Eno ali drugo, tretjega ni. Polovičarskega kristjana, ki ni niti za Boga, niti proti Bogu, ni. Takih kristjanov Kristus ne prizna. »Kdor ni z menoj je zoper mene, kdor z menoj ne zbira, raztresa, nihče ne more služiti dvema gospodom.« Tako je povdarjal Kristus.

Kdor pa hoče pri vsem tem vendarle z Bogom glihati za njegove resnice ter se ravnati po njih samo, kadar in kolikor kaže, je kakor lep fiziolog strok — na zunaj brez hibe, znotraj pa prazen in plesniv. Gospodinja ga zavrže v pomije. So danes taki, ki pri vsaki stvari z Bogom glihajo in pri tem zaglihajo svojo dušo in svojo večnost pa še svoje družine. Molijo in Boga preklinjajo. Ali so to kristjani? Ne! Polovičarji. Če jih prehiti smrt, so izgubljeni prav tako kot tisti, ki nič ne molijo. Nekateri živijo v sovražstvu in krivičnem blagu — sem in tja pa tudi kaj dobrega store. So kristjani in niso kristjani. Polovičarji. Če jih preseneti smrt, stojijo pred sodbo božjo kot bi ne bili nič kristjani. »Kdor ni z menoj, je zoper mene.« Pa sedite v gostilni in vam začne govorjač udrihati po veri in Cerkvi. Začne skoro vedno tak, ki je do Boga brezbrizen. Peče ga namreč vest, ki si jo misli pomiriti z zabavljanjem. Pa ti govori bogoskrunsko — ti pa se smehljaj in prikimuješ, ker se bojiš zame-

Velika naloga

Pri tem, ko mi katoličani po pravici odbijamo napade na svetega Očeta ter na sveto Cerkev sploh, se pa moramo zavedati, da smo v prvi vrsti dolžni skrbeti za lastno posvečenje, za napredek v duhovnem življenju. Naša notranjost mora biti v redu. V naši duši mora bivati in rasti tista milost, ki prešinja vso duhovno podstat ter ji daje nadnaravno lepoto. Posvečujoča milost! Kdo pozna vso tvojo vrednost, tvojo dragocenost?! Ah, edinole Gospod sam, ki jo more podeliti, ako je duša zadosti pripravljena, da jo sprejme. »Posvečujoča milost človeka prerodi, da je otrok božji in dedič nebes, deležen božje narave, kakor nova stvar v Kristusu Jezusu.« (Dr. Greg. Pečjak, Resnice katol. vere, str. 107). »Poglejte, kakšno ljubezen nam je skazal Oče, da se imenujemo in da smo otroci božji.« (1. Jan 3, 1). — »Posvečujoča milost daje človeku sposobnost za dobra dela, ki so zaslužna za nebesa.« (Pečjak, prav tam). »Jaz sem trta, vi mladike; kdor ostane v meni in jaz v njem, rodi veliko sadu.« (Jan 15, 5) — »Odraslim je potrebna osebna priprava ... Za tiste, ki smrtno greše po sv. krstu, je potreben zakrament sv. pokore, v izrednih

re, ker imaš rad mir. Polovičar! — »Kdor me zataji pred ljudmi, tega bom tudi jaz zatajil pred nebeškim Očetom.«

Mnogo polovičarstva je danes v vzgoji mladine. Toliko polovičarstva, toliko nejasnosti med katoličani, da to pomeni naravnost pogin Evrope. Kakšna je lahko vzgoja mladine? Samo dvojna! Z vero ali proti veri! Drugačne ni! Take vzgoje, ki ni sicer verska, pa tudi noče biti protiverska, ni. Če je brez vere, je že proti veri. »Kdor ni z menoj, je proti meni.« »Kdor ne zbira z menoj, raztresa.« Kristusove besede. Poglejte n. pr. na Francoskem. Tam je šola nevtralna, to se pravi, v šoli se nič ne govori o Bogu, pa tudi ne proti njemu. Za francosko nevtralnno šolo Boga sploh ni. Vsak veruje, kar hoče, ali pa sploh nič ne veruje. Za take reči se vzgoja ne briga. Posledice? Zločini in samomori naraščajo baš med mladino, ki je izšla iz nevtralnih šol, francoska vas in z njo ves francoski narod pa izumira na onem velikem zločinu, katerega posledice se dajo izraziti z besedami: več rakev kot zibeli. Imajo društva, ki se pečajo z vzgojo mladine. Vzgoja ni verska, pa tudi ni proti veri. Je dobesedno brezverska vzgoja, vzgoja brez Boga. In konec take vzgoje? Poznal sem starše, ki so mislili, da so dobri katoličani: hodili so k sv. maši in prejemale sv. zakramente. Toda v vzgoji so bili polovičarji. Pustili so

slučajih zadostuje zakrament sv. poslednjega olja. Zakramente nadomestiti more popolna ljubezen do Boga ali mučenstvo za Kristusa. Priprava odraslih so dobra dela, izvršena s pomočjo dejanske milosti.« (Pečjak, istotam, str. 108)

Usmili se me, sv. Duh, pridi mi na pomoč, daj mi dejansko milost, da bom mogel spoznati vso svojo krivdo, ves grešni dolg, vse grehe, pomanjkljivosti in napake, vso svojo grešnost in nevednost! — Kljub temu naj se pa trdno zanesem na tvoje usmiljenje, da bom brez nepravlega in pretiranega strahu pristopil k spovednici in odkril svoje grehe, kakor štiriletni otrok, ki vse pove svoji materi in nič ne olepšava in nič ne taji! Saj je vendar sv. Cerkev naša duhovna mati, in pooblaščen katoliški mašnik zastopa v zakramentu svete pokore Kristusa in njegovo Cerkev. In po izpovedi zahvala! Ne odlagati z naloženo pokoro! Vse popraviti, kakor je treba! — Sv. obhajilo. — Priprava in zahvala — velikanskega pomena! Glejmo, da bodo angeli božji z veseljem zapisovali naša sv. obhajila! — O, vi, sv. zakramenti! Pogosto in dobro, vredno in zaslužno jih prejemanje. Ogibati se nevarnosti, zatajevati se in vztrajno moliti! — Kako velike so te in še druge naloge.

svoje sinove in svoje hčere v društva, kjer o veri ni bilo ne duha ne sluha. Kaj so danes ti otroci? Popolni brezverci in celo sovražniki vere. Starši so v svojem polovičarstvu Bogu odščipnili nekaj, otroci pa vse.

In drugače biti ne more. Krščanstvo ne pozna polovičarstva. Kjer je polovičarstvo, tam je ničla. Kjer je polovična vera, tam ni nobena vera. Če se pelješ v Ljubljano, pa se v Črnučah obrneš, si na istem kot tisti, ki sploh ni šel z doma. Če si njivo pognojil in preoral, pa nič vsejal, si na istem kot tisti, ki je roke ves čas navzkrižem držal — ne eden in ne drugi ne bo nič pridelal, obema bo rasel plevel.

Sem in tja starši zdihujejo, zakaj so otroci taki: čisto so prišli ob vero. Naj preiščejo svoje življenje in izprašajo svojo vest. Morda je bilo polovičarsko krščanstvo: molitev in bogokletje, sv. maša in slab časopis, sv. obhajilo in pijančevanje, božja beseda in grda kvanta, očetovski opomini in zaprte oči, kadar so otroci hodili v slabih družčinah, kjer ni bilo vere, ne dobre besede za Boga, za čistost, za molitev, pač pa nasprotno. Hoteli so biti na dve strani, na božjo in satanovo. To pa v krščanstvu ni mogoče. Otroci so pokazali, da so bili samo na satanovo.

Ne bodimo polovičarji, bodimo celi kristjani! F. Z.

OTROŠKI KOTIČEK

PISE STRIČEK MATIČEK

V SOLO!

Počitnice so minule. Šola se začinja. Za pridne otroke je to nekaj veselega. Leni se pa šole bojijo. Pridni pa vedo, da se za življenje učijo in kar se bodo v šoli naučili, bodo nekoč v življenju vse rabili. O lenih otrokih, ki se nočejo učiti, pa veljajo besede pesmice: »Lenega čaka strgan ro-kav, palca beraška in prazen bokav.«

VANČEK V ŠOLI

»V šolo pojde mali Vanček«, mamica veli.

»Kaj bo v šoli ta zaspanček?« oče zarohni.

Mamica pogačo speče sineku na pot.

Oče Vančku trdo reče: »Glej, da boš gospod!«

Danes Vanček ni zaspanček; znan je že povsod.

»Dominus vobiscum« poje; Vanček je gospod.

PISMO SESTRE KSAVERIJE STRIČKU (Svatov, 10. jul. 1931.)

Prečastiti!

Iskrena hvala za prijazno pismo in veliku miloščino. Dobri Bog naj vse povrne. Prilagam dolgo pismo za vaše malčke. Ker imam redko čas za pisanje, pa napišem tedaj malo več. Vi pa lahko drage volje okrajšate ali porazdelite na več številki.

Slike so bolj slabe. Imamo že silno vročino in plošče so vse zlepljene skupaj. Pa drugič kaj boljšega. Najdenčkov ne manjka. Lani smo jih krstili 1024. Same deklice. Večina je že v nebesih. To bo veselje, ko se vidimo nekoč.

Pravkar sem prejela tudi Vaše cenjeno pismo z dne 15. junija. Iskrena hvala zanj, kakor tudi za dragoceno prilogo. Mala Franciška bo krščena še danes, sliko pa priložim prihodnjemu pismu.

Z misijonskimi pozdravi, hvaležna

Marija Ksaverija O. S. Urs.

PISMO S. KSAVERIJE STRIČKOVIM NEČAKOM IN NEČAKINJAM (Svatov, 10. jul. 1931.)

Predragi nečaki in nečakinje strička Matička!

Kdo bi si mislil, da so tam okrog Kamnika in Domžal tako vneti in požrtvovalni mali misijonarji in misijonarke. Že spet mi je striček Matiček poslal Vašo zbirko: celih 8 dolarjev! Brž sem kupila malo Tončko in jo krstila ravno na praznik ljubega sv. Antona Padovanskega. Tako ljubka deklica je, 6 mesecev šteje. Njena mamica pa je ni marala. Prinesla jo je zavito v eno samo umazano junjo, pa še tisto ji je odvezela preden je odšla in vrgla dete popol-

noma golo na klop. Naša dobra A-m, ki jo vidite na sliki in ki nam pomaga negovati najdenčke, mi je rekla: »Častita, kupite tole punčko za malčke strička Matička, ti ji bodo že kupili hlačke.« Z veseljem sem storila po želji A-m, ki Vas ima vse silno rada.

† Mala Terezika

kitajska nečakinja strička Matička in sestrica stričkovih nečakov in nečakinj umrla. Čačofu, jun. 1931.

Sedaj pa, otroci, nekaj žalostnega. Vaša Terezika je odhitela med angelce. Lepega junijskega večera je zaspala in ni več odprla črnih očkov. Pri ljubem Bogu pa je povedala, da so jo odkupili mali slovenski misijonarji in misijonarke in ji tako za vso večnost zagotovili prostorček v nebesih. Kako je sedaj vesela in kako vneto prosi ljubega Boga, da Vam vsem povrne kar najbolj bogato, kar ste žrtvovali zanj.

Kaj pa početi s tremi dolarji, ki mi jih je striček poslal za Terezikine hlačke. Ravno sem premišljevala, kaj bi bilo najbolje, ko je pozvonilo. Star Kitajec mi je prinesel naprodaj dve majhni deklici v košari. Prav

poceni nam jih je dal: za vsako sem mu odštela 54 kitajskih bakrenih novcev, to je nekako 5 Din. To bo pa nekaj za male prijatelje v Sloveniji, sem si mislila in brž krstila ono na levi, ki ima že malo laskov, za Matejo, ono na desni pa za Tereziko. Trije dolarji bodo ravno zadostovali za mlekec za nekaj tednov, za naprej pa bo že dobri Bog poskrbel. To je bila A-m vesela! Saj vidite, da ji gre še na sliki na smeh.

Dragi otroci, lepo število varovančkov si boste nabrali, če ostanete še nadalje tako požrtvovalni. Kako mora biti ljubi Jezus vesel teh dušic, za katere se je dal pribiti na križ, a bi bile brez Vašega sodelovanja izgubljene zanj! Kako lepo se vam bo zahvalil nekoč v nebesih!

Sv. obhajilo je ukradla

Prilagam Vam še sličico male deklice Kian Ceng. Sedem let ima, krščena je in hodi v prvi razred. Silno rada bi šla k sveti spovedi in še rajše k sv. obhajilu, a pater misijonar ji je na vse prošnje odgovoril, naj še malo počaka. Kian Ceng pa se je naveščala čakati. Na predvečer praznika presv. Srca je opravila sv. spoved pri patru, ki je ni poznal in drugo jutro se je vsa srečna pomešala med množico obhajancev. Ker je delil sv. obhajilo ravno nek tuj misijonar, je brez zadržka prejela ljubega Jezusa. Večje učenke, ki so jo opazile, so ob izstopu iz cerkve navalile nanjo, češ: »Le čakaj, brez dovoljenja in brez priprave si šla k prvemu sv. obhajilu, bomo že povedale častiti!« In prihrumele so mi povedat: »Kian Ceng je ukradla sv. obhajilo.« — Poklicala sem ubogo grešnico pred se in vprašala strogo: »Zakaj si to naredila?« Odgovorila mi je med glasnim ihtenjem: »Kjo imam pa Jezusa tako rada! Nič več nisem mogla čakati.« — Glejte, otroci, tudi naši žolti malčki ljubijo Jezusa, da žive v sredi med pogani. Pazite, da Vas ne bodo prekosili!

Z daljne Kitajske Vas lepo pozdravlja
Marija Ksaverija O. S. Urs

STRIČKOVA POŠTA

Striček je dobil od svojih nečakov in nečakinj prav mnogo lepih in zanimivih pisemčkov. Na vse bi rad odgovoril. Pa v tem koticu ne more striček nobenemu odgovoriti, ker ne more pisati; boli ga roka. Da bi si najel posebnega pisarja, pa striček nima denarja. In če bi ga tudi najel, bi otroci ne bili zadovoljni z odgovori, ker bi rekli: »To pa ni pisal naš striček.« Če bo gospod urednik stričku v prihodnji številki prepustil kaj več prostora v Našem listu, bodo pa takrat vsi odgovori dobili. Ker so nekateri otroci že pozabili stričkov naslov in pišejo na različne naslove svoja pisemca, jim striček sporoča, da je naslov zanj čisto kratek, namreč: Striček Matiček, Groblje, p. Domžale.

STRIČKOVA ZBIRKA

Za stričkovo zbirko so darovali: Križman Nada in Mimi, Dobeno 5 Din; šorn Francka, Dobeno 10; Valter Gajšek, Celje 40; Vavpotič Franc, Tunice 5 Din; Mici Habjan, Trzin 6; Štefica Hribar, Vir 10 Din; Alojzij Lebnar, Homec, 10 Din.

ZNAMKARJI

Znamke za pogančke so stričku poslali: Križman Nada, Dobeno; Mlakar Zinka, Domžale; Mici Habjan, Trzin; Minka Kržan, Ihan; Joško Majcen, Ihan; Kunst, Maks, Ernest Oberwalder, Domžale.

UGANKA

Poganček

V kateri knjigi boste brali o tem pogančku? Dva izžrebana rešilca bosta dobila po en novi Misijonski koledar 1932. Rešitve pošljite do 15. septembra.

UGANKARJI

Rešitev uganke iz 8. št. Našega lista se glasi: Anica Jesenšek, Peče. Rešitev je poslalo 70 otrok. Nagrade dobijo: Pepca Koželj, Kregarjevo; Rebolj Alojzij, Češnjice; Valter Gajšek, Celje; Tončka Koželj, Stranje; Mici Habjan, Trzin.

Rešili so še sledeči: Kuhar Anica, Žitnik Marija, Tone Žebovec, Vodice; Kranjc Ivan, Sešek Franc, Francka, Vinko, Mici Pavlin, Kranjc Cilka, Mici Sodnik, Šuster Franc, Bukovica; Kunaver Angela, Moravče; Verdnik Anica, Kamnik; Podbevšek Franc, Vranja peč; Standeker Maks, Ivanka in Melhior Kepec, Mihelca Stupica, Mihelca in Francka Rosulnik, Podrečje; Marija Jezernik, Minka Kovač, Zinka in Francka Mlakar, Habjan Cilka, Anica Majnik, Helenca Juvan, Domžale; Francka Dragar,

Bišče; Rebolj Alojzij, Češnjice; Pavel Kvas, Feliks Dolničar, Minka Kržan, Frida Breznik, Pepca Gregorin, Joško Majcen, Sojar Francka, Ihan; Francka, Janez, Anica, Marica, Pepca Uršič, Pepca Fanči Tončka Koželj, Kregarjevo; Štefka Zmitek in Fanči Zobavnik, županje njive; Mimi Lah, Vrhpolje; Ivan Pančur, Minka Zalokar, Šušteršič Mirko, Slavica Šušteršič, Jarše; Štefka Brojan, Mimi Sarc, Smarča; Šimenc Anton, Zg. Bernik; Marija Repanšek, Homec; Valter Gajšek, Celje; Vavpetič, Tunice; Mi-

ci Habjan, Trzin; Jerman Francka, Kristan Julka, Traven Polonca, Repnje; Arneš Marta, Vir; Kimovec Kristina, Dobruše; Ivan Cotman, Rodica; Jerica Mal, Peče; Mini in Nada Križman, Dobeno; Cajhen Lojzka, Domžale; Štefica Hriber, Vir; Alojzij Letnar, Homec; Minka Šorn, Podrečje; Ludvig in Ivo Repic, Trzin; Milan Arnež, Vir; Mihelca in Katica Andrejka, Rova; Helica Cedilnik, Volčji potok; Kurt, Maks in Ernest Oberwalder, Domžale; Jenko Marija, Vodice.

MOČNO ZNIŽANE CENE!

pri vsej manufakturi. Danes si lahko vsak najboljše blago nabavi za ceno, kakor prej najslabše.

VELIKA IZBIRA moškega blaga, volnenega ženskega, vse vrste svile, vse vrste blaga za perilo itd.

VELIKA ZALOGA železa za beton in drugo, vse vrste železnega okovja. Štedilniki, gnojnične sesalke, železni plugi, kuhinjska posoda.

ZALOGA šip, porcelana in vseh vrst drugega stekla.

ZALOGA vseh vrst umetnih gnojil: superfosfata, Tomaževe žindre, kalijska sol, čilski soliter. Vse vrste vrtnih in drugih semen: detelja, lucerna, trava, pesa itd.

ZALOGA vseh vrst vedno svežega cementa Trbovlje in Split.

ZALOGA vseh vrst specerijskega blaga, najboljše moke, koruze itd.

CENE brez konkurence. Kdor hoče biti dobro in pošteno potrežen, je to le v trgovini

Jos. Senica, Domžale.

Misijon. koledar 1932

bo izšel ob koncu meseca septembra.

Cena 10 Din.

Naročite na naslov:

MISIJON. TISKARNA, DOMŽALE.

Pri nakupu blaga za obleke

se Vam izplača vožnja v Ljubljano,

ako pri tvrdki R. Miklauc nakupite blaga za Vas in za Vašo družino, kjer imate veliko izbiro modnih kamgarnov in sukna za moške, finega svilenega, volnenega in perilnega blaga za ženske obleke in plašče ter blaga za osebno in posteljno perilo po priznanih nizkih cenah.

R. MIKLAUC
»PRI ŠKOFU«
LJUBLJANA
Lingarjeva ulica 3
Pred škofijo

Tvrdba obstoja že preko 60 let.

HLODE

SMREKOVE IN JELOVE

KUPI VSAKO MNOŽINO

FRANC ŠMON
RODICA PRI DOMŽALAH

STALNO IMAM V ZALOGI
DESKE VSEH VRST ZA
MIZARSKA IN TESARSKA
DELA PO NAJNIŽJI CENI.

Ugodna prilika za varčevanje!

**HRANILNICA IN
POSOJILNICA
V KAMNIKU**
REG. ZADRUGA Z NEOM. ZAVEZO
v svoji lastni hiši: Šutna, št. 22.
(blizu postaje).

Sprejema hranilne vloge na knjižice in tekoči račun ter jih obrestuje najugodneje. Za mlade vlagatelje ima na razpolago domače hranilnike (šparovčke).

Vse davke plačuje posojilnica sama.

Daje posojila na vknjižbo, na poroštvo in tekoči račun pod ugodnimi pogoji.

Uradne ure: od 8 do 12 dopoldne in od 2 do 4 popoldne.